

оковани прохода. Колкото за прокопаването зидътъ отъ-вътрѣ, това е, казва той, твърдѣ не при-рѣжи, защото съчевата не сѣмъ кѣто за тѣквозъ нѣщо, а и видѣло нѣма. Той, най-сетнѣ, около полу-нощъ, излѣзълъ на-вънъ и се опиталъ да пробива зидътъ отъ-вънъ въ третиятъ заходъ, но едвамъ сполучилъ да откѣрти два-три камъка. По-сетнѣ, като съгледалъ че водятъ въ темницата около шестъ-мина пиеници, които дигали крамола, смѣсилъ се съ тѣхъ и влѣзълъ несъгледанъ въ малкиятъ дворъ, — а че сега ето го горѣ при мене.

Като се изказа Халилъ, отиде си, а пѣкъ азъ за-спяхъ.

Побѣгването отъ тъмницата.

На сутренѣта станехъ рано, облѣкохъ се, умихъ се и счесахъ рѣдовно, както всѣки день. И излѣзохъ горѣ на дворѣтъ, да се разходя на чистъ въздухъ. На-часътъ съспикасахъ, че цѣлиятъ дворъ бѣше прѣпъленъ отъ затворници и зантии които щѣкаха на горѣ — на-долу смѣтено и грижовно, та се мъчѣха да си истакуватъ ненадѣйната случка. А ненадѣйната тая случка бѣше: повредата на зидътъ въ третиятъ заходъ.

Надзирателитѣ на тъмницата, както и другитѣ, като зѣрнали, заранѣта рано, тая повреда на зидътъ чудѣха се, когъ и кага е могло да стане това нѣщо. Нѣкои отъ тѣхъ се бѣха преоблѣкли въ други дрехи, та се впуснали между тълнитѣ отъ затворници, да-но крадомъ дочуять нѣщо за тая работа. На Халилъ бѣше останалъ вътрѣ и не излазѣше, — Симонъ, както и другитѣ затворници, ходѣше да гледа тая новостъ и питаше съ гласъ съвсѣмъ обикновененъ: кой ли ще бѣде направилъ това нѣщо? — а азъ се разхождахъ отъ-далече, и гледахъ усмихнатъ на любопитната сцена, която се разтигаше отъ-предѣми.